

Nooit die drang gevoeld

Frieda Pruim (45), zelfstandig journalist, heeft nooit kinderen gewild.

“Ik wist het al toen ik twaalf was. Ik wilde absoluut geen moeder worden. Dat besluit had niks te maken met een hekel aan kinderen, want ik vind kinderen meestal leuk. Wel had ik een aversie tegen de rol van moeder, en de grote verantwoordelijkheid die daarbij hoort. Ik zag bij mijn eigen moeder hoe veel van zichzelf ze in die rol stopte. Dat zag ik als iets bedreigends, want zoiets kan alleen maar ten koste gaan van andere dingen. Ik ben heel progressief opgevoed; mijn ouders werkten allebei parttime. Toch werd het moederschap voor mijn moeder een groot deel van haar identiteit. Bovendien moest ik er – gewoon fysiek – niet aan denken om zwanger te zijn, laat staan een kind te baren.

Ik heb ook nooit die drang gevoeld. Dat gevoel heeft altijd ontbroken. Ik ben inmiddels 45, dus mensen zeuren daarover niet meer aan mijn hoofd. Maar in het verleden hebben ze dat vaak gedaan. Dan hadden ze net zelf een kind gekregen, drukten me dat in de armen en dan zag ik ze veelbetekend kijken: nu zal ook bij haar het moedergevoel loskomen, nu zullen de eierstokken wel beginnen te rammelen. Maar nee.

Als meisje heb ik lange tijd gedacht: als je geen moeder wilt worden, kun je ook niet trouwen of een relatie hebben. Maar een vriend leek me wel leuk. Ik zie me nog in bed liggen peinzen: hoe voorkom ik dat ik in die fuik terechtkom en met een vriend ook automatisch aan een kind vastzit? Pas in de loop van de middelbare school werd me duidelijk dat het ook anders kon. Toen ik later vriendjes kreeg, heb ik het wel meteen op tafel gelegd.

Joep is mijn derde vriend, we zijn inmiddels 23 jaar bij elkaar. Toen bleek dat het met hem weleens lang kon gaan duren, heb ik het hard gesteld: hoor eens, ik weet heel zeker dat ik geen kinderen wil; als jij daar anders over denkt, adviseer ik je een ander te zoeken. Godzijdank koos hij voor mij. Hij wilde wel

kinderen. Maar ik ben heel helder geweest. Op dit punt kon ik geen compromis sluiten, ook voor hem niet. Hij is een enorme schat, maar dat had ik niet voor hem over.

Maar ja, toen ging ik richting de dertig, de magische leeftijd waarop het bij vrouwen moet gebeuren. Alle vrouwen in mijn omgeving begonnen te dimdammen: zal ik wel, zal ik niet? Daar werd ik uiteraard ook in betrokken. Als ik dan duidelijk zei dat ik er absoluut niet voor voelde, kreeg ik altijd te horen: wacht maar. Ook vriendinnen die eerst stellig tegen waren, gingen later voor de bijl. Ik had wat dat betreft weinig geestverwanten. De meesten walsten over mijn argumenten heen en namen me niet erg serieus in mijn keuze. Ik ging tegen de stroom in – maar dat doe ik altijd graag, dat vind ik leuk.

Ik heb absoluut geen spijt van mijn beslissing, ik ben er alleen maar meer in bevestigd. Ik heb bij anderen gezien welke enorme aanslag een kind op hun relatie doet. Ik heb relaties daardoor zien stuklopen. Alle tijd die je in kinderen moet stoppen, kun je niet aan elkaar geven.

Voor een aantal kinderen in mijn omgeving ben ik een soort suikertante. Ik kan leuke dingen met ze doen, maar heb niet al dat gezeur over huiswerk en zo en hoef gelukkig nooit vroeg op te staan. Het heeft niks zwaars, het hoeft geen pedagogisch doel te dienen. Ik ben blij dat er kinderen zijn, de wereld kan niet zonder. Ik vind alleen dat niet iedereen daar per se een bijdrage aan hoeft te leveren.”

‘Het hebben van kinderen heilig? Ik hou liever het kind in mijzelf’

